

holdte paa Grundloven, ogsaa medfører Forpligtelse til i deres ministerielle Virkefærd at følge Grundloven (Cultusministren: So!); det er kun det, som kan gjøre det til en betinget Nødvendighed, at der kommer en saadan Lov, nemlig Nødvendigheden af at skaffe Borgerne den Ret, som Grundloven hjemler dem. Forsaavidt imidlertid det nærværende Udcast holder paa Begrebet om blandede Ægtefæder, om Ægtefæde mellem Medlemmer af forskellige Kirkesamfund som et eget Slags Ægtefæder, forsaavidt kan jeg ikke sige, at det sætter Grundloven i Kraft, men maa meget mere sige, at det egentlig i mine Dine svækker dens Virkning, og det kunde da efter mine Tanker aldrig vælges uden som et mindre Døde, jeg mener, vælges som en Afgjørelsesmaade, der er bedre end den ved Resolution. Sagen er nemlig den, at naar Grundloven til denne Side tilgavns skulde træde i Kraft, da maatte rigtignok, efter mine Tanker, Ægtefædets borgerlige Gyldighed ved Lov gjøres aldeles uafhængig af nogen som helst Ceremoni eller saakaldet Biele enten i Kirke eller Synagoge (Hør!), thi først naar det skeer, først da kan det ogsaa blive Tilfældet, at Ægtefæder, som ere stiftede borgerlig, paa eens Maade og paa eens Bilskaar, blive samme Bestemmelser undergivne i alle Maader, og at det da overlades til de Bedkommende selv om de ville lade sig vie i nogen Kirke og da i hvilken, men det veed jeg nok er saa langt fra den ærede Ministers Anskuelse om denne Sag, at saavidt komme vi vistnok ikke i Anvendelse af Grundloven i hans Dage. Kun een Ting skal jeg endnu berøre under den almindelige Behandling af Loven, idet jeg forbeholder mig Ændringsforslag i det Enkelte, og det er vel ogsaa noget enkelt, forsaavidt det er et enkelt Udtryk „at opdrage“ i den eller den Troesbekjendelse, men det er et enkelt Udtryk, som indeslutter i sig en heel Grundsetning, som i mine Dine er ligesaa ærlig og fordærvelig, som den hidtil har været almindelig. Naar f. Ex. de gamle Romere eller andre Hedninge, som forstod ved Religion

kun nogle visse Ceremonier, gjorde det til en borgerlig Forpligtelse at opdrage Børn i denne Religion, da kunde det godt gaae an. Naar de nye Romere og andre Papister, som ogsaa lægge hele Bægten paa Ceremonier, ligeledes gjøre det til en borgerlig Forpligtelse, saa gaaer det ogsaa nok an, men hos os, her i Folketirken, have vi noget, som vi alle veed, hedder Confirmation; det er jo allerede sagt her i Loven, da der ikke staaer Opdragelse i Religionen men Opdragelse i Troesbekjendelse. Dette er allerede dermed givet tilkjende, at her er noget i Folketirken, som vi kalde Troesbekjendelse, og den skal aflægges ved det, vi kalde Confirmation og om vi ogsaa talte om blot at opdrage i Folketirkens Religion, saa vilde vi dog forstaae det samme derved, som at opdrage i Troesbekjendelsen, saaledes, at paa en vis Tid, i en vis Alder, skulle Børnene aflægge denne Troesbekjendelse høitidelig i Kirken, saa det gaaer nu slet ikke an at forpligte Nogen til at opdrage enten deres egne eller Andres Børn i den Troesbekjendelse; det gaaer ikke an at forpligte Nogen til, at de skulle bringe Børnene til at aflægge en saadan høitidelig Troesbekjendelse, enten de have den tilsvarende Tro eller ikke; det gaaer ikke an, siger jeg, fordi det er en meget uforsvarlig Tvang, det er en Samvittighedstvang, som ikke alene som alt saadant er forkastelig, ikke alene som alt saadant strider mod mennekelige Rettigheder, men det er til lige en saadan Samvittighedstvang, som nødvendigtvis, hvor den taales, maa løse Samvittigheden, maa vænne de Unge til at spase og lege med de høitideligste Trofælsløfter, (Monrad: Maa jeg bede om Ordet?) maatte det saameget mere, naar der dog, som jeg vil haabe, efter Grundloven bliver nogen Religionsfrihed her i Landet for dem, som ere confirmerede, thi hvad synes man vel om, at man skulde tvinges til paa Søndag at lade sig confirmere her i Folketirken, at vedkjende sig en Troesbekjendelse, og man saa alligevel paa Mandag gif hen, og paa det høitideligste frasagde sig den, som Noget der aldrig var kommet inden for Ens Tænder.